

SKEÇ: TABANVAYLA OKUL YOLU, ANNEMİN DUALARI DOLU

Karakterler:

Anlatıcı: Olayları özetleyen, biraz bilmiş ve sempatik öğrenci.

Anne 1 (Disiplin Kraliçesi): "Hadi" demekten dili damağı kuruyan, dakik anne.

Anne 2 (Evhamlı): "Üşütürsün, terlersin" diyerek çocuğu kat kat giydiren anne.

Anne 3 (Unutkan Anne): Çocuğu gönderip arkasından eşya fırlatan, telaşlı anne.

Öğrenci 1 (Uykucu): Ayaklı uykulu, gözlerini açamayan öğrenci.

Öğrenci 2 (Hayalperest): Yoldaki karıncayı, kediyi izlerken dünyayı unutan öğrenci.

Öğrenci 3 (Çantası Ağır): Çantasının ağırlığı altında iki büklüm olmuş öğrenci.

Baba (Gıyasettin Bey): Kenardan gazetesini okuyup "Geç kalıyorsunuz hanım!" diyen tip.

Mahallenin Meraklı Teyzesi: Camdan bakıp her şeye yorum yapan komşu.

SAHNE: Bir apartman girişi ve sokağın başı. Sahnenin bir köşesinde ev hali, diğer köşesinde sokak simgesi (bir duba veya levha) vardır.

(Anlatıcı sahneye çıkar, elinde bir kronometre tutmaktadır.)

Anlatıcı: Sayın veliler, sevgili anneler... Bizim okulda servis lüks, Mercedes ayağımız... Yani anlayacağımız "Tabanvay Turizm" ile her sabah o yokuşu tırmanıyoruz. 4 yıl boyunca annelerimizin arkamızdan döktüğü suyla barajlar dolardı. Gelin bakalım, 4. sınıfın bu son sabah yolculuğu nasıl başlıyor?

(Sahne aydınlanır. Anne 1, Uykucu öğrenciyi kolundan tutup sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalışır.)

Anne 1: Evladım! Bak okulun zili buradan duyuluyor, hadi! İlk derse girmeden müdür yardımcısıyla göz göze gelmek istemiyorsan biraz hızlan!

Öğrenci 1 (Uykucu): Anneciğim, vallahiiii gözlerim açılmıyor... Yolda yürürken uyuşsam, sen de arkadan beni hafifçe iteklesen olmaz mı?

(Diğer yanda Anne 2, Hayalperest öğrenciyeye atkı bağlamaya çalışmaktadır.)

Anne 2: Bak oğlum, dışarısı buz gibi! Terleyeceksin, atkını bağla, bereni tak... Rüzgar eser, mazallah mezuniyete bir hafta kala şifayı kaparsın!

Öğrenci 2 (Hayalperest): Anne bak! Karşı binadaki kedi bana "günaydın" dedi galiba. Sence kediler de 4. sınıfa kadar okuyor mudur?

Anne 2: (Bağırarak) Kedi üniversiteyi bitirdi, sen hala ayakkabının tekini bulamadın! Yürü evladım, yürü!

(Baba elinde ekmek poşetiyle sahneye girer.)

Baba: Hanım, çocuklar hala çıkmadı mı? Yolda trafik yok, ışık yok; tek engel sizin bu sabah sohbetleriniz! Hadi marş marş okula!

(Anne 3 sahneye nefes nefese koşarak girer, elinde bir suluk ve bir hırka vardır.)

Anne 3: Durun! Unutkan! Yavrum suluğunu unutmuşsun! (Çocuğuna verir) Ay dur, beslenme çantayı da burada bırakmışsın! Bekle bekle, kafanı da evde unutacaksın bir gün!

Öğrenci 3 (Çantası Ağır): (Sırtında devasa, ağzına kadar dolu bir çanta vardır) Anne zaten 10 kilo kitap var, bir de suluk ekleme... Yer çekimine yenik düşüp buraya kapaklanacağım şimdi!

(Mahallenin Meraklı Teyzesi bir sandalyeye oturmuş, hayali bir camdan aşağı bakmaktadır.) Komşu Teyze: Ay Hanım, senin oğlan yine geç kalmış. Bizim zamanımızda biz okula 5 kilometre karda kışta, yalınayak giderdik. Şimdikiler iki sokak yürüyemiyor!

Anne 1: (Komşuya dönerek) Ay teyzeciğim, senin zamanında okul mu vardı medrese mi belli değil! Hadi çocuklar, koşa koşa! **(Öğrenciler sahnenin önünde "koşuyormuş" gibi tempo tutarlar ama oldukları yerde sayarlar.)**

Öğrenci 1: Annem, bacaklarım yoruldu!

Öğrenci 2: Annem, bak burada çok güzel bir taş var, koleksiyonuma alayım mı?

Öğrenci 3: Annem, çantamın askısı koptu, bittim ben!

(Anneler hep bir ağızdan bağırır: "HADİİİİ!")

(Öğrenciler aniden durur, müziğin sesi hafifler ve seyirciye dönerler.)

Anlatıcı: Yorulduk, ofladık, pofladık... Ama her okul çıkışında o kapıda bizi bekleyen bir çift gülen göz olduğunu bildiğimiz için o yolu hep sevinçle yürüdük.

Hepsi Birden (Koro):

Bizim yolumuz bazen yokuş, bazen uzun; ama sonu hep sana çıkıyor anne! Anneler Günün kutlu olsun!